

ἀγαπᾷ καθόλου τὸν ἰδιό της.

Λοιπόν, γιατί προχθές ποῦ ὁ Μίμης σοῦκανε παράπονα πῶς χόρεψες μ' ἐκεῖνον τὸν νέο, ποῦ ἔλεγε πῶς σ' ἀγαποῦσε τὸν περασμένον χειμῶνα, δὲν ἐφρόντισες νὰ τὸν πείσης πῶς εἶνε παιδιακίσιον ἐκ μέρους τοῦ ν' ἀμφιβάλλῃ γιὰ τὴν ἀγάπῃ σου, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή, παρὰ εὐθὺς χωρὶς νὰ χάσης καιρὸ τοῦ ὑποσχέθηκες πῶς ποτὲ πειὰ δὲν θὰ ξαναπᾶς οὔτε σὲ χορὸ. οὔτε πουθενὰ ἄλλου, ποῦ θὰ βρίσκονται ξένοι; Γιατί νὰ τὸ πῆς; Ὁ Μίμης δὲν θᾶχε ποτὲ παρόμοια ἀξίωσι, γιατί σὲ γνώρισε μέσα στὰ σαλόνια, σ' ἀγάπησε περιστοιχισμένη ἀπὸ κομποῦς νέους κι' ἀπὸ θαυμασμό. Εἶδες αὐτὸ δὲν τὸν ἀνεχαίτισε νὰ σὲ ζητήσῃ, ποῦ θὰ πῇ πῶς σ' ἔπερνε μὲ τὰς συνηθείας σου, μὲ τὸν τρόπον ποῦ ζοῦσες. Μὰ ἔχει τὸ ἐλάττωμα νὰ ζηλεύῃ φοβερά—γιατί βέβαια πῶς ἀλλοιῶς νὰ χαρακτηρίσῃ κανεὶς τὸ αἶσθημα αὐτό, ποῦ ξεφυτρώνει κάποτε στῆς ψυχῆς ἐκείνων, ποῦ ἡ κοινωνικὴ τους θέσις τοὺς ἀναγκάζει νὰ πηγαίνουν τὴν γυναῖκά τ' αὐτῶν ἐδῶ κι' ἐκεῖ—ἐσύ, μὲ τὴν ἀγάπῃ σου, μὲ τὴν συμπεριφορὰ σου πρὸ πάντων, θὰ τοῦδιωχνες σιγά-σιγὰ τὸ ἐλάττωμά του αὐτό, ποῦ ἐγὼ θὰ τῶχα γιὰ καύχημα καὶ ὑπερηφάνια. «Μὰ ἐσύ δὲν εἶσαι τοῦ κόσμου» θὰ μοῦ πῆς. Ἐχεις δίκην.

Ἐναναλέω, θὰ τοῦδιωχνες τὸ ἐλάττωμά του αὐτό, καὶ ὅλα θὰ πῆγαιναν μὲ χαρά. Τώρα ὅμως;—«Ποτέπειά! !»—Κι' ὁ πρῶτος χορὸς, ποῦ θὰ δοθῇ θὰ σὲ κάμῃ νὰ μετανοιώσης ποῦ ξεστόμισες παρόμοια ὑπόσχῃσι. Κι' ὅταν ὁ Μίμης θάρρη χαρούμενος ν' ἀπολαύσῃ τὴν ἀδιαφορίαν σου καὶ τὴν ἀγάπην σου, θὰ σὲ βρῇ στενοχωρημένην, νευρικὴν,

ἀλλοιώτικην, καὶ μάταια θὰ βασανίζεται νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν αἰτία. Ἐπειτα;

Ἀκουσε με, ἀγαπημένῃ μου, σοῦ τὸ ξαναλέω εἶνε ἐπικίνδυνον νὰ δίδωμεν ὑποσχέσεις, ποῦ μὰς εἶνε δύσκολον κι' ἀδύνατον νὰ κρατήσωμε.—Καὶ εἶνε ἐκατὸ φορὰς καλότερα νὰ σὲ ξέρῃ ὁ ἄνδρας σου λίγο-λίγο φιλάρεσκον, σφάλμα ὅχι δικό σου ἀλλὰ τοῦ περιβάλλοντος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον σὲ πῆρε, παρὰ νὰ σὲ ὑποπτεῖται μὲ μόνῃ στιγμῶν, γιὰ ὑποκρίτρια. Ἐπάνω σ' αὐτὴν τὴν βάσιν πρέπει νὰ ξέρῃς τίποτε πειὰ δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ θ.μελιώσῃς. Κάθε τι θὰ γκρεμίζεται καὶ θὰ κομματιάξῃται καὶ μαζὺ του ἡ εὐτυχία τοῦ σπιτιοῦ σου.

Σὲ λυπῶ; Βέβαια! Μὰ πρέπει! Καὶ ὅμως ὑπάρχει ἀκόμη καιρὸς νὰ διορθωθῇ τὸ πρᾶγμα. Ἡ νὰ πῆς στὸν Μίμη μ' εἰλικρίνειαν πῶς θάσαι ἀνίσχυρη νὰ κρατήσῃς τὸν λόγον σου, ἡ πραγματικῶς νὰ ἀποφασίσῃς γενναίᾳ ν' ἀκοῦσθῃς τὸν δρόμιν, ποῦ σοῦ δείχνει ἡ ἀγάπῃ του ἡ ζηλιάρα. Δρόμος πούναί, σὲ βεβαιῶνω, ὁ πειδὶ ἴσιος, ὁ πειδὶ ὠμορφος κι' ὁ πειδὶ εὐτυχισμένος—ὅσο εἶνε δυνατόν ὁ δρόμος τῆς εὐτυχίας νάναί ἀσφαλῆς.—Γιατί, ὅλες ἡ φιλάρεσκες γυναῖκες, πρέπει νὰ ξέρῃς ὅλες ἐκεῖνες ποῦ σήμερον καθένας κάτι ἔχει νὰ διηγηθῇ εἰς βάρος των, ψεύτικον ἢ ἀληθινόν, ἔχουν ἀνατραφῇ μ' ἐπιμέλειαν σὰν κι' ἐσένα, εἶχον ἀγαπήσει σὰν κι' ἐσένα, σὰν κι' ἐσένα δὲν μπορούσαν νὰ παραδεχθοῦνε πῶς εἶναι δυνατόν νὰ παραστρατίσῃ μὲ γυναῖκα, νὰ κάμῃ κακὸ δίχως νὰ τὸ θέλῃ καὶ δίχως νὰ τῶχῃ φυσικόν.

Σὲ φιλῶ

LALO DE CASTRO

* ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΙΚΑ ΟΝΕΙΡΑ *

→ ΑΙ ΣΕΙΡΗΝΕΣ ←

ΤΟ μία ἀπὸ τὰς θερμὰς θερινὰς νύκτας.

Ἡ δελήνη ἐκαθεπτιζέτο εἰς τὰ νερά, ἐπάνω εἰς τὰ κύματα ἔτρεμαν τὰ φῶς τῶν ἀντανακλωμένων ἄστρων καὶ τὸ πλοῖον ἐπροχώρει σιχίζον ἀ-

παλά τὴν θάλασσαν καὶ ἀφῆνον ὀπίσω τὸν λευκόν του ἀφρόν, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο χρυσοῦς ὑπὸ τὸ φῶς τῆς δελήνης. Οἱ δύο ναῦται ἐκύτταζαν πότε τὴν θάλασσαν, πότε τὸν οὐρανόν.

Ὁ εἰς ἥτο πολὺ νέος, παιδὶ σχεδὸν ἀκόμη, ἴστατο δὲ ὄρθιος εἰς τὸ ἐμπροσθεν μέρος τοῦ πλοίου μὲ τοὺς βραχίονας ἐσταυρωμένους ἐπὶ τοῦ στήθους.

Τὰ μαῦρά του μάτια ἐλαμπαν εἰς τὸ ὥχρον του πρόσωπον. Ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐπερίμενε νὰ κοῦσῃ κάτι.

Ὁ ἄλλος ἥτο ὠρίμου ἡλικίας ἄνθρωπος, μὲ περισσότεράν ἐπομένως πείραν καὶ σύνεσιν.

Διὰ τοῦτο εἶχε δεθῇ καλὰ εἰς τὸν ἴσθμιν τοῦ πλοίου καὶ προέτρεπε καὶ τὸν σύντροφόν του νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον.

—Ἀκουσέ με—τοῦ ἔλεγε—εἶνε τρέλλα αὐτὸ ποῦ θέλεις νὰ κάμῃς. Αἱ σειρήνες εἶνε ὀλέθριαι εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Ἐλα νὰ δεθῇς καὶ σὺ ὅπως ἐδέθην ἐγώ.

Ὁ νεανίας ὅμως ἐκίνησεν ἀρνητικῶς τὴν κεφαλάν.

—Ὅχι, σύντροφε, θέλω νὰ μείνω ἐδῶ ποῦ εἶμαι. Ἐγὼ δὲν τὰ φοβοῦμαι διόλου αὐτὰ τὰ πλάσματα τὰ περιφρονῶ μάλιστα. Θέλω νὰ τὰ δῶ καὶ νὰ κοῦσω τὸ τραγοῦδί των.

Ἐπεκράτησε μακρὰ σιγὴ, κατόπιν ἕνας στεναγμὸς ἤγγισεν ἑξαφῶν τὸ νερό. Βαθυμδὸν ὁ γλυκὺς ἤχος καθίσταται δυνατώτερος. Φωναὶ ἀπειράριθμοι ἐτραγουδοῦσαν ὅλα τὰ θέλγητρα τῆς σαρκὸς καὶ ὅλας τὰς ἐκστάσεις τῆς ψυχῆς.

Ἐν μέσῳ τῆς φωτεινῆς νυκτός οἱ θεοὶ τείνουν

τοὺς βραχίονας εἰς τοὺς θνητοὺς καὶ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ χαμογελοῦν εἰς τὸ σφίγκταγκέλευσμά των. Ἡ θλίψις ῥεεῖ εἰς τὰς φλέβας ὡς νέκταρ.

Ὁ νεανίας κλαίει μὲ δυνατοὺς λυγμοὺς καὶ κλίνει πρὸς τὸν κυανοῦν πυθμένα. Τὰ μακριὰ του μαλλιά ἐγγιζοῦν τὰ κύματα. Τὸ ὕδωρ φουσκώνει ἀπὸ τὰ κτυπήματα μιᾶς γυναικείας καρδιάς.

«Ἐλα — ἀκούεται μία γλυκυτάτη φωνὴ — ἔλα ἐδῶ κάτω, εἰς τὰ κρουστάλλινά μας Ἀνάκτορα.

»Ἐχομε γιὰ σένα τραγούδια, ὡμορφιά, ἀγάπη. Δώσέ μας τὰ νειάτα σου ποῦ θάνη γιὰ μᾶς πολὺτιμο μαργαριτάρι !

Ἐκλινεν ἀκόμη περισσότερον πρὸς τὸν κυανοῦν πυθμένα, χωρὶς νὰ στραφῇ καὶ νὰ ρίψῃ οὔτε ἓνα κἂν βλέμμα εἰς τὸν κόσμον ποῦ ἄφινε...

Εἰς γαλακτώδης βραχίων περιέβαλε τὸν λαίμῳ του καὶ μετ' ὀλίγον ἐξηφανίσθη ὑπὸ τὰ κύματα.

Τὰ ἄσματα ἔπαυσαν. Τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἐκάλυψε τὸ μυστήριον. Ὁ ἄλλος ναῦτης ἐξηκολούθησε μόνος του τὸ ταξίδι καὶ ἐβόσκει εἰς τὴν πατρίδα του, τὸν Πόρον, τὸ ὠραῖο νησί μὲ τοὺς βαθεῖς κόλπους, ὅπου ἐκπνέει ἡ αἰῶρα.

Εἰς τὸ λευκὸν του σπιτάκι, ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ μεγάλου πλατάνου, εὔρε τὴν πιστὴν του

σύζυγον καὶ τὰ καλοκαρῶμένα καὶ γερὰ παιδιὰ του.

Τὰ πλούτη τὰ ὁποῖα ἐσύναξεν εἰς τὰ μακροῦνὰ του ταξείδια, τοῦ ἔδωκαν χωράφια, ποιμένα καὶ δούλους.

Ἐγήρασεν ἐκτιμώμενος ἀπὸ τοὺς γείτονάς του, περικυκλωμένος ἀπὸ τὰ παιδιὰ του.

Ὁ ὕπνος του ὁμῶς δὲν ὁμοιάζει μὲ τὸν ὕπνον τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων.

Εἰς τὰ ὄνειρά του βλέπει θεϊκὰς μορφὰς καὶ ἀκούει μαγικὰς στροφάς.

Βλέπει μάτια ποῦ λάμπουν ὅπως ὁ ὠκεανός, ὅταν ἀντανάκλῳνται εἰς αὐτὸν τὰ ἄστρα καὶ ψιθυρίζει: «Νῦμαι' ἔρχομαι σὲ σᾶς γιὰ πάντα».

Τεῖνει τοὺς βραχίονας, θέλει νὰ ὁρμήσῃ... ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐξυπνᾷ.

Δὲν θ' ἀκούσῃ ποτὲ περὶ τὰς θεοπεσίας φωνάς, τῶν ὁποίων δὲν ἠθέλησε τότε ν' ἀκούσῃ τὴν πρόσκλησιν' ἢ γυναικὰ του, ἢ ὁποῖα διαρκῶς τὸν κατασκοπεύει, τὸν βλέπει νὰ κλαίῃ, νὰ κλαίῃ μὲ ἀπελπισίαν.

Μέσα εἰς τὴν θλίψιν του ἀποκαλεῖ εὐτυχῇ, τρισόλβιον ἐκεῖνον ποῦ δι' ἓνα φίλιν ἐθυσίασε τὴν νεότητά του καὶ ἐξέπνευσεν ἀκούων τὸ ὄμα τῶν Σειρήνων.

KATINA ΨΥΧΑ

Ψ Υ Χ Η

ΠΤΑΤΑΙ διαρκῶς πλησίον σου. Ὑπὲρ τὸ εὐγραμμὸν ἄετῳμα τῶν μαύρων ὀφθαλμῶν σου καὶ τὰ μειδιῶντα χεῖλη σου θροεῖ περιχαρῆς. Σὲ περιπτύσσεται μὲ τοὺς πτερυγισμούς της. Σὲ φιλεῖ ἡδυπαθέστατα.

Αἱ χνοῶδεις πτέρυγές της - ἱριδόχροα, διαφανέστατα πέταλα ῥόδου — ψαύουν τὴν καστανὴν σου κόμην καὶ ἀνοικοκλειόμενα ἀναταράσσουσιν τὴν ἀτμόσφαιράν σου

Φρικτὰς ριγίτις ἐκ φόβου μήπως ἀδιάρκτος ἐξελεγκτὴς εἰσέδυσεν εἰς τὸ δωματίόν σου Ἀνεγείρεισαι ν' ἀπομακρύνῃς τὸν ἀόρατόν σου ἐφιάλτην καὶ ἡ χρυσόπτερος Ψυχὴ θωπεύει τὰς κρινορροδίνους παρειός σου, ὡς τὴν ἀπαλὴν στεφάνην μυροδόλου ὑακίνθου.

Ζητεῖ μέλι, καὶ ἡ ἡλιόλουστος κυψέλη τῶν χειλέων σου προτείνεται αὐτόκλητος ἐνώπιόν της.

Ποθεῖ μῦρα νὰ ἀρωματίσῃ τὰ λεπτά της μέλη καὶ εἰσπνέει τὴν ἀναπνοὴν σου ἐν ἡδυπαθείᾳ.

Ἐπὶ τοῦ λευκοῦ καὶ λεῖου σου τραχήλου ἀνεύρισκε δασιν δροσώδη γαλακτόχρουν ποταμὸν ἀναψυχῆς.

Πλὴν τὸ ἀένναον ἀκτινοβόλημα τῶν ὀφθαλμῶν σου — θαδικοῦ ἀστερισμοῦ φωσφορισμὸς — τὴν ἔλκει καὶ ἡμιλιπόθυμον τὴν παρασύρει καὶ τὴν ἀναγκάζει συνεχῶς νὰ πτερυγίξῃ πλησιέστερον. Θὰ τῆς ἀπο-

μυζήσῃ τὴν ἱμάδα τῆς ζωῆς, θὰ ἀποσβέσῃ τῆς νεανικῆς της δροσερότητος τὴν αἴγλην.

Τὸ προαισθάνεται ἡ ἄπειρος Ψυχὴ καὶ δοκιμάζει ὑστατον ἀγῶνα, ὅπως διαφύγῃ.

Μάτην ! Ὁ ἄβρὸς τοῦ σώματός της χνοῦς ἤδη ἐκὰθ' καὶ ἡ βελουδίνη νόμφη ἤρχισε ν' ἀγωνιᾷ. Ὁλίγον ἔτι καὶ τ' ἀρμονικόν της θρόνημα θ' ἀνακοπῇ τελείως ..

Ἀλλὰ . . μία τῶν βλεφάρων σου ἀνάπαλσις τὴν διασώζει.

Καὶ ἡ ἀμνησίκαιος παρθένος ἐπαναλαμβάνει τὰς θωπείας' χαριέστερον σοὶ μειδιᾷ καὶ φρικιαστικώτερον διολισθαίνει ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ σου στέρνου, ὥς ὅτου ἀπαυδήσῃς διπλοῖ τὰς πτέρυγας καὶ καταφεύγει ὑπὸ τὴν διαφανῇ μεταξίνην πύχυνσιν τοῦ μαύρου σου περικορμίου.

Ἦδη, ἐνῶ τὸ εὐθραυστόν της σῶμα ἐσπειρώθη ὑπὸ τὰς περιστηθίους τῆς ἐσθῆτός σου πτυχάς, ἡ μικροσκοπικὴ της κεφαλὴ στηριζομένη εἰς τὸ στηθός σου, ὑπνώττει, τὰ δὲ δυσδιάκριτά της χεῖλη — ὡς τοῦ κοιμωμένου βρέφους ἀνοικοκλειόμενα — ἐξακολουθοῦν ν' ἀποφυλλίζουν τὴν θαλαρὰν ναρκωτικὴν στεφάνην τοῦ ὕαμου, ἐφ' οὗ ἀνεπαύθησαν. . .

Ὡ ! πρόσεχε μὴ ἀφυπνίσῃς τὴν ὑπνώττουσαν Ψυχὴν. Θὰ διακόψῃς τὸ γλυκύτερόν της ὄνειρον, θὰ θρυμματίσῃς τὴν παρθενικὴν της εὐτυχίαν. Πρόσεχε ! Μαζὶ της ἀναπνέει μία ἀληθινὴ ψυχὴ ἡ Ψυχὴ μου.

ΣΙΒΥΛΛΑ